

HỒI THỨ SÁU MƯỜI LĂM
MÃ SIÊU VÂY KHỐN HÀ MẠNH QUAN
LƯU BỊ LÃNH CHỨC ÍCH CHÂU MỤC

Người vừa nói là Mã Siêu, Trương Lỗ cả mừng, cho Hoàng Tuyên về trước báo tin, rồi giao hai vạn binh cho Siêu.

Siêu cùng Mã lại tiến binh. Bàng Đức bị bệnh ở lại Hán Trung.

Lỗ lại sai Dương Bách làm Giám Quân đi theo Mã Siêu.

Nói về bên Huyền Đức, Khổng Minh bàn :

- Phải đánh Miên Trúc lấy, chiếm xong sẽ lấy được Thành Đô. Rồi sai Hoàng Trung, Ngụy Diên đi đánh. Bên Thục, Lý Nghiêm ra đón đánh. Hoàng Trung đánh với Lý Nghiêm chưa phân thắng bại, bồng Khổng Minh cho thu quân về và bảo Hoàng Trung :

- Lý Nghiêm võ nghệ rất khá. Ngày mai ông giả thua chạy vào hang núi, ta sẽ có kế bắt được.

Hôm sau hai bên lại đánh nhau, được với hiệp Hoàng Trung giả thua chạy vào hang núi. Lý Nghiêm đuổi theo vào không thấy ai, lật đật rút lui đã bị Ngụy Diên chặn lối ra.

Rồi có tiếng Khổng Minh :

- Hàng ngay nếu không sẽ bị tên nỏ bắn chết để rửa thù cho Bàng Thống ! Lý Nghiêm lãnh phải đầu hàng, rồi hứa sẽ dụ Phí Quan về hàng một thể. Về sau Phí Quan nghe lời, dâng thành Miên Trúc cho Huyền Đức, Huyền Đức liền bên kế lấy Thành Đô, chợt có quân báo Mạnh Đạt, Hoắc Tuấn giữ ải Hà Manh bị Mã Siêu đánh phá tới nguy cấp !

Khổng Minh nói :

- Phải nhờ hai tướng Trương, Triệu mới địch nổi.

Bây giờ chỉ có Trương Phi ở trong quân, còn Tử Long thì chưa về nên Trương Phi tình nguyện xin đi đánh.

Khổng Minh nói khích Trương Phi :

- Có lẽ phải mời Vân Trường tới mới chống cự được.

Phi hô lớn :

- Sao khinh tôi thế, nếu không hạ được Mã Siêu tôi xin chịu tội theo quân
lệnh

Phi liền viết quân lệnh trạng và được cử làm tiên phong, Ngụy Diên cũng được đi theo.

Huyền Đức lãnh hậu đội tiếp ứng.

Quân hai bên gặp nhau, Dương Bách đánh cùng Ngụy Diên, Bách thua chạy, Ngụy Diên trông thấy Mã Đại lại ngỡ là Mã Siêu nên xông vào đánh lại giả thua, Diên đuổi theo bị Mã Đại quay lại bắn một mũi tên trúng tay, Diên phải chạy về. Vừa lúc đó Trương Phi xông tên hỏi Mã Đại :

- Mi là ai, nói mau rồi ta mới thềm đánh .

Đại đáp :

- Ta là Mã Đại ở Tây Lương .

Phi hừ một tiếng mà rằng :

- Ta không đánh với mi. Hãy về gọi Mã Siêu ra có Trương Dục Đức đang chờ hấn .

Đại tức lắm xông vào đánh, nhưng đánh hồi lâu phải thua chạy. Phi toan đuổi theo thì Huyền Đức ra lệnh thu quân. Về trại Huyền bức bảo Phi :

- Em hay táo bạo nên ta ngăn không muốn em đuổi theo Mã Đại nữa. Chờ ngày mai đánh Mã Siêu hãy hay .

Mờ sáng hôm sau, Mã Siêu đã ra trận. Huyền Đức nhìn sang thấy Mã Siêu đội mũ Sư Tử, thắt đai Hồ Phù, bào trắng giáp bạc lóng lánh, cầm giao giục ngựa đi lại ahur bay, vừa cốt cách lại vừa thanh lịch uy nghi, Huyền Đức khen rằng :

- Cầm Mã Siêu, tiếng đồn quả không sai .

Huyền Đức thấy Mã Siêu đang hăng cứ giữ Trương Phi lại không cho xuống, chờ tới quá trưa thấy bên trận địa Mã Siêu có phần rời rạc, mới cho Trương Phi xuống đánh.

Mã Siêu nhận ra Trương Phi cầm giáo vẩy một cái, quân lui cả ra phía sau hơn tầm bắn của mũi tên. Trương Phi dẫn quân xong, xông lại phía trước Mã Siêu mà hỏi :

- Mi đã thấy Trương Dục Đức nước Yên chưa ?

Siêu đáp :

- Như ta đời đời khanh tướng, nào có biết đưa thất phu đó là ai !

Phi dùng dùng nổi giận xông vào đánh, thế là hai cộp giao tranh , rung chuyển cả núi non, quân sĩ hai bên đều trợn mắt mà nhìn . Đánh cả trăm hiệp, chưa phân thắng bại, Huyền Đức liền đánh chiêng thu quân. Hai bên về trận địa nghỉ chốc lát rồi Trương Phi vút luôn cả mã, chỉ buộc một chiếc khăn lên đầu,

xông ra thách Mã Siêu đánh nữa. Mã Siêu cũng hăm hờ nhảy ra , rồi hai bên lại giao tranh hơn một trăm hiệp nữa, hai con ngựa đều mệt lử mà hai tướng lại càng hăng hơn trước ! Huyền Đức lại đánh chiêu thu quân. Hai tướng lại về trận mình nghỉ.

Lúc đó đã về chiều, Huyền Đức nói :

- Để sáng mai hãy đánh tiếp .

Trương Phi quyết liệt

- Giết tôi, tôi cũng không về đâu ! Hãy đốt đuốc lên cho tôi đánh.

Bên kia Mã Siêu cũng thay xong ngựa, chạy ra trước trận kêu lớn :

- Tên thất phu đâu, có dám đánh đêm không ?

Phi giựt ngay con ngựa của Huyền Đức phóng ra, giờ xà mâu hét :

- Phên này không bắt được mi, quyết không về trại !

Siêu cũng hô :

- Không giết được người thì ta cũng không về ả nữa .

Thế là quân hai bên lại hò reo vang trời dậy đất, trăm cây đuốc được đốt lên, hai hổ tướng lại xông vào nhau tranh thủ một còn một mất , dưới ánh đuốc chập chờn rồi lại lóe sáng , thực là một bức tranh hùng tráng tốt cùng .

Đang đánh Siêu nghĩ ra mặt meo, liền chạy, Phi đuổi theo thì Siêu ngậm rút cây trùy đồng bên mình mà vụt lại. Phi tuy đuổi mà vẫn đề phòng nên tránh kịp cây trùy nặng cả ngàn cân. Phi lại quay ngựa chạy về . Siêu lại đuổi theo, bất ngờ Phi bắn một phát, nhưng Siêu cũng nhanh như chớp tránh thoát. Sau đó hai tướng tạm buông nhau ai về trận nấy.

Hôm sau Trương Phi sắp sửa ra đánh bỗng có tin quân sư tới.

Khổng Minh nói với Huyền Đức :

- Cứ để Trương Phi đánh mãi với Mã Siêu, hai cọp ắt hỏng mất một. Lượng nghĩ được một cách khiến Mã Mạnh khỏi phải qui thuận chúa công .

Huyền Đức nói :

- Quả thật ta rất mến yêu Mã Siêu, làm thế nào mà thu phục ?

Khổng Minh nói :

- Trương Lỗ đang muốn xưng Hán Minh vương. Mưu sĩ của y là Dương Tùng rất tham của dút. Vậy nên hỏi lộ Dương Tùng trước, đưa thư cho Trương Lỗ sau nói rằng : ta đánh Lưu Chương là báo thù cho Trương Lỗ đấy. Ta sẽ bảo tâu

để phong cho Lỗ làm Hán Minh Vương. Như vậy Lỗ sẽ gọi Siêu về . Khi có linh triệt thoát, tôi sẽ có mẹo làm Siêu qui thuận.

Huyền Đức y kế thi hành. quả nhiên Lỗ gọi Siêu phải bãi binh về .

Siêu chưa chịu thì Lỗ lại sai sứ gọi về nữa. Siêu vẫn khăng khăng :

- Việc chưa xong chưa về

Dương Tùng bèn bảo Lỗ :

- Ý hấn muốn làm phản đó !

Lỗ hỏi phải lập kế gì ?

Tùng nói :

- Vậy hạn cho Mã Siêu nội trong một tháng phải chiếm Tây Thục, lấy đầu Lưu Chương, đẩy lui quân Kinh Châu. Nếu xong thì thưởng, không thì ta sẽ giết . Lỗ nghe lời, truyền cho Mã Siêu phải làm các việc trên.

Lúc đó, Lỗ lại nghe lời Dương Tùng cho Trương Vệ đi giữ chặt quan ải không cho quân Mã Siêu về .

Siêu tiến thoát lưỡng nan. . . Giữa lúc đó Không Minh toan từ biệt Huyền Đức để đi chiêu dụ Mã Siêu Chợt có thư của Triệu Vân tiến cử một người mới hàng tên Lý Khôi tự Đức Ngang.

Lý Khôi tình nguyện đi thuyết cho Siêu về hàng.

Không Minh bằng lòng, Lý Khôi đi ngay tới xin yết kiến Mã Siêu. Nghe tên, Mã Siêu biết Lý Khôi đi làm biện sĩ , liền sai hai mươi quân đao phủ phục sẵn, hễ hô : chém ! thì xông ra mà bằm vằm Lý Khôi.

Lý Khôi được mời vào. Mã Siêu nạt :

- Người đến làm gì ?

Khôi đáp :

- Làm thuyết khách .

Siêu nói :

- Thử nói ta nghe. Nghịch tai ta sẽ thử gươm .

Lý Khôi ung dung nói :

- Tướng quân với Tào Tháo đang có mối thù lớn, nhìn về Lũng Tây lại có hận bầm gan xé ruột.

Nay ở đây, trước mặt không đẩy lui được quân Kinh Châu, sau lưng không trị nổi Dương Tùng. Rõ ràng bốn bề không nhà, bơ vơ không chúa !

Mã Siêu nghe rồi thờ dài.

Lý Khôi tiếp :

- Lưu Hoàng Thúc là bậc nhân nghĩa, còn đợi gì không theo người để trả thù cha lưu danh muôn thuở ?

Siêu liền bằng lòng qui thuận. Huyền Đức đích thân đi đón rước, dẫn vào bậc thượng tâu.

Huyền Đức kéo binh đi đánh Thành Đô. Mã Siêu nói :

- Chúa công khỏi mệt sức. Tôi xin đi khuyên dụ Lưu Chương hàng .

Huyền Đức cả mừng. Mã Siêu đi tới Thành Đô, mời Lưu Chương ra nói chuyện.

Siêu nói :

- Ta vốn thừa lệnh Trương Lỗ đi cứu Ích Châu này cho ông, không ngờ Dương Tùng dèm pha khiến Lỗ mưu hại ta. Nay ta theo Lưu Hoàng Thúc rồi, thiết nghĩ ông cũng nên qui hàng cho dân khỏi khổ. Nếu không nghe, ta đánh thành liền !

Lưu Chương sợ quá, ngã ngất trên mặt thành. Các quan xúm vào cứu .

Chương tỉnh lại, mếu máo :

- Hối sao kịp nữa ! Thôi thì đầu hàng để cứu trăm họ .

Mọi người đều sa nước mắt. Tiêu Chu vốn có tài xem thiên văn nói :

- Lời chúa công thích hợp ý Trời .

Hôm sau lại có quân báo :

- Lưu Hoàng Thúc sai Giản Ung tới .

Chương cho vào , Giản Ung ngồi xe có vẽ ngạo nghễ . Một người chọt tuốt gươm , mắng rằng :

- Đồ tiểu nhân đặc chí , ngươi dám khinh khi mọi người nước Thục này chẳng ?

Giản Ung vội vả xuống xe xin lỗi .

Thì ra người đó là Tần Bất .

Sau đó cả hai cùng vào ra mắt Lưu Chương .

Giản Ung nói rõ Huyền Đức không có ý gì làm hại Lưu Chương cả, Chương mới vui vẻ nhận qui hàng.

Hôm sau Lưu Chương mang ấn thụ, sổ sách ra khỏi thành, Huyền Đức ra ngoài trại đón, úa nước mắt mà rằng :

- Chẳng qua vì sự vạn bất đắc dĩ mà thôi !

Hai người cùng vào dinh, trăm họ nghinh đón dọc đường. Các quan vào lạy mừng, duy có Hoàng Quyền, Lưu Ba không tới.

Huyền Đức không giận, lại còn ra lệnh ai cư phạm tới hai người này sẽ bị tội. Hai người này cảm đức mới chịu qui hàng.

Sau đó, bàn với Khổng Minh, Huyền Đức phong cho Lưu Chương làm Chấn Uy tướng quân, được đưa hết gia quyến, gia thuộc của cải riêng sang hết Nam Quận ở. Rồi Huyền Đức tự lãnh chức Ích Châu Mục.

Các quan đều được ân thưởng khắp lượt. Lại sai sứ đem gấm vóc, vàng bạc sang Kinh Châu ban cho Vân Trường. Lại truyền khao quân, mở kho lấy lương thực phân phát cho trăm họ, ruộng đất quanh Thành Đô lại toan đem phân chia cho các quan, nhưng Triệu Vân ngăn cản bảo nên trả lại cho dân, Huyền Đức nghe theo.

Gia Cát quân sư lại định luật trị nước, trước đây Lưu Chương uy vũ không nghiêm, nay luật lệ được chấn chỉnh lại, các châu huyện đều được bình định. Một bữa, chợt có Quan Bình từ Kinh Châu tới trình với Huyền Đức :

- Ba cháu nghe đồn Mã Mạnh Khởi võ nghệ tuyệt luân nên muốn thử tài cùng Mạnh Khởi, xin Bá phụ cho phép .

Huyền Đức lo ngại, bàn với Khổng Minh.

- Khổng Minh nói :

- Không sao đâu. Để tôi phúc thư cho Vân Trường là mọi sự đều êm . Nói rồi viết thư, đưa cho Quan Bình đem về.

Vân Trường mở thư ra xem, đại ý nói :

- Mạnh Khởi hùng kiệt thực, nhưng chẳng qua như Kính Bó, Bành Việt mà thôi. Còn như độ sức thì có thể độ với Trương Dực Đức, chớ làm sao sánh với ông Râu đẹp (Mỹ Nhiệm Công) được ?

Vân Trường cười rồi xếp việc định so tài với Mã Siêu lại.

Nói về Tôn Quyền nghe tin Huyền Đức đã lấy Tây Xuyên bèn triệu các quan vào bàn luận về việc đòi Kinh Châu .

Trương Chiêu thưa :

- Tôi có kế này khiến Huyền Đức hai tay phải dâng Kinh Châu lại cho Chúa Công.

LOI BÍNH

- Tôn Quyền có mối thù với Lưu Biểu, Lưu Chương cũng có mối thù với Chương Lỗ. Việc Hoàng Quyền cầu cứu với Hán Trung cũng giống như việc Lỗ Túc qua Giang Hạ cầu Lưu Bị. Thế mà, Huyền Đức giúp Tôn Quyền để đánh Tào, còn Trương Lỗ không giúp được Lưu Chương đánh Huyền Đức. Ấy bởi Tào Tháo không li gián được Tôn, Lưu. Còn Khổng Minh thì li gián được Chương, Lỗ.

Ở Kinh Châu có Sái Mạo khiến Huyền Đức không ở được. Ở Hán Trung có Dương Tùng khiến Mã Siêu không yên thân. Tình cảnh hai người giống nhau. Nhưng Lưu Bị ở nhờ Lưu Biểu là để cự Tào, còn Mã Siêu ở với Trương Lỗ lại muốn đem quân đánh Lưu Bị. Xem thế thì Mã Siêu thật là bất trí. Tào Tháo là kẻ thù cha, thù chúa, mình muốn báo thù cha đền nợ chúa, tại sao lại đi đánh kẻ đồng minh của mình. Mã Siêu đã quên tờ nghĩa trạng rồi sao? Nếu không có Dương Tùng làm cho Trương Lỗ ghét Mã Siêu thì Mã Siêu cũng không thể đánh nổi Hà Manh quan.

A Quan Công muốn vào Tây Thục thử thí với Mã Siêu chỉ là việc nói chơi thế thôi. Quan Công nghe tiếng Mã Siêu anh hùng, không muốn để Mã Siêu kiêu căng, tự đắc với các tướng Thục. Xưa, Hán Cao Tổ tiếp Anh Bố mà cứ ngồi thông chân vào chậu nước cho người hầu rửa, ấy là tỏ ra ngạo nghễ để làm nhục cái kiêu căng của Anh Bố. Mã Siêu mới về hàng Huyền Đức, xem các tướng Thục không ai bằng mình, sao khỏi kiêu căng? Sau khi thấy Khổng Minh viết lá thư gửi cho Vân Trường, Mã Siêu mới biết còn có một tướng võ nghệ tuyệt luân, giỏi hơn Vân Trường là đã biết rõ dụng ý của Vân Trường rồi. A Hôi Huyền Đức ở Tân dã còn long đong, không nỡ bỏ trăm họ chạy nạn một mình, lòng thương dân tha thiết như thế, mà lúc lấy được Tây Xuyên lại muốn lấy ruộng của dân thưởng cho các tướng.

Triệu Vân can gián là phải. Triệu Vân quả là kẻ yêu dân mến nước. yêu nước thì không nghĩ đến nhà, không nghĩ đến bản thân. Trước kia đánh chiếm Quế dườn, Triệu Vân đã không nghĩ đến vợ con, nay vào Tây Xuyên chiến thắng, Triệu Vân cũng không nghĩ đến chiếm ruộng làm giàu, thật là một bậc đại thần thời xưa, không phải chỉ là một danh tướng mà thôi.

- Xưa, thầy Tử Sản có nói: "Nước mát, dịu dàng, người ta coi thường đùa với nước, nên nhiều kẻ chết đuối. Lửa nóng bỏng, ai thấy cũng sợ, cho nên ít người bị chết cháy".

Khổng Minh dùng chính sách khắc khổ ở nước Thục, phải chăng đã nghĩ đến quan niệm ấy? Hình pháp mà không nghiêm minh, bê tha khiến dân chúng không còn ai sợ nữa, đó chính là đã đưa dân chúng vào đường nguy hiểm. Còn hình pháp tuy khắc khe, nhưng thi hành đúng đắn, để cho dân chúng tìm lành lánh dữ, đó chính là giúp dân chúng tránh khỏi tội.

Tào Tháo chiếm Kinh Châu, đuổi Lưu Tông đi Thanh Châu, rồi nửa đường cho người theo giết. Lưu Bị đưa Lưu Chương sang Công An trú ngụ cho cả gia quyến của cả theo. Thế thì Lưu Bị khác hẳn. Lưu Bị khoan nhân, Tào Tháo độc ác.

© [HQD](#)